

нимаваше съ тѣзи размисли, додѣ и Филоклея дѣтето му, та съ думитѣ си утвърди още повече рѣшеніето му.

И тъй като ся въсправи отъ тѣжнитѣ си размышленія и повѣка при себе си сына си, поглади го нѣжно по русътъ му косъ и му рече:

— Ще ти пратя на едно мѣсто, сыноко.

— Знаешъ ли дѣ живѣе Г. Ангелъ?

— Знамъ.

— Е, ще идешъ, ще го намѣришь и ще му кажешъ, че си ма оставилъ въ много лошо състояніе, че лѣкаритѣ сж мя отчаяли, и че слѣдъ малко умирамъ.

Дѣтето, като не разбираше що става изгледа около си, вторачи ся въ бащъ си и попыта:

— Шегувань ли тате?

— Ей, сыноко! Но нужно е да ся научи Г. Ангелъ, че азъ тозъ вечеръ безъ дълго умирамъ.

— Послѣ?

— Послѣ да му кажешъ, *лежъ нощъ* и да си дойдешъ. Внимай обаче да не бы да си засѣнешъ или да му дадешъ нѣкакъ да разбере че е лъжа това което му казувань.

— Добръ, тате, ще видишь, и тръгнъ да иде.

ГЛАВА 13.

Що станъ слѣдъ сватѣтъ.

Г. Теодоръ Трипани, щомъ са свърши таинството на брака въ храмътъ, влѣзе въ каласкытъ съ Янкъ, съ тестя си и тыщъ си, и заповѣда на возатай-тъ да тегли въ къщытъ му.

Много други калѣскы конто носехъ пріятелскы семейства послѣдувахъ новобрачнитѣ, и не слѣдъ много слугытъ въ къщытъ на Г. Трипани носрѣщахъ новытъ господаркы, и тѣзи конто бѣхъ дошли за честитеніе на радостъ-тъ и въ-веждахъ ги въ украсенитѣ за това свѣтлы стани.